vaj nem használ az órának! — tette hozzá és dühösen nézett a husvéti nyúlra.

— Pedig a legfinomabb vajat vettük hozzá, — válaszolta szelíden a husvéti nyúl.

— Jó, jó, de biztosan néhány morzsa került belé, — duzzogott tovább a kalaposmester. — Nem lett volna szabad a kenyérkéssel az órára kenni.

A husvéti nyúl kivette az órát a kalaposmester kezéből és sötét arccal nézegette. Azután belemártotta a teájába és újra szemügyre vette. De most sem tudott mást mondani, mint az előbb: — A legfínomabb vajat vettük hozzá.

Alisz a husvéti nyúl válla fölött kíváncsi tekintetet vetett az órára.

— Ez aztán a furcsa óra! — kiáltotta. — Azt mutatja, hogy hányadika van és nem azt, hogy hány óra van!

— Miért mutatná azt, hogy hány óra van? — mormogta a kalaposmester. — A te órád talán azt mutatja, hogy melyik év van?

— Ennek nem volna semmi értelme, — világosította fel Alisz szolgálatkészen. — Nagyon sokáig van egy és ugyanaz az év.

— No látod, — felelte a kalaposmester. — Épp így áll a dolog az én órámmal is.

Aliszt nagyon megzavarta ez a felelet. Úgy érezte, hogy a kalaposmester megjegyzésének nincs semmi értelme, pedig magyarul beszélt. — Ezt nem értem, — mondta a lehető legudvariasabb hangon.

— A mormota ujra elaludt, — szólt a kalaposmester és egy kis forró teát öntött az orrára.

A mormota fölriadt, megrázta a fejét, de a szemét nem nyitotta ki. — Helyes! Helyes! Éppen ezt akartam mondani én is! — kiáltotta.

— Megfejtetted már a találós kérdést? — kérdezte a kalaposmester Alisztól.

— Nem, — felelte Alisz. — Föladom. Mi a megfejtés?

— Halvány fogalmam sincs róla, — mondotta a kalaposmester.

— Nekem sem, — szólt a husvéti nyúl.

Alisz kimerülten sóhajtott föl: — Bizony okosabban is felhasználhatnák az idejüket, minthogy találós kérdéseket adnak föl egymásnak, amelyeknek nincs is megfejtésük.

— Van is neked fogalmad arról, hogy mi az az Idő! — felelte a kalaposmester.

— Már miért ne volna? — kérdezte Alisz.

— Mert nincs, — válaszolta a kalapos és megvetően rázta a fejét. — Biztos vagyok benne, hogy még sohase beszéltél az Idővel.

— Beszélni még csakugyan nem beszéltem vele, — mondta Alisz, — de mindig ütnöm kellett, mikor énekelni tanultam.

— No látod, hogy nem ismered! — szólt a kalaposmester. — Azt hiszed, az megáll neked, hogy megverhesd? Bezzeg ha jó barátságban lennél vele, azt tenné az óráddal, amit csak akarsz. Tegyük föl például, hogy reggel kilenc óra van és éppen el kell kezdeni tanulni. Csak egy jó szót kell súgnod az Időnek, hát egy szempillantás alatt körbe forognak a mutatók az órán és máris félkettő van, ebédidő.

— Bárcsak már lenne! — sóhajtotta a husvéti nyúl.

— Ez csakugyan jó volna, — szólt Alisz